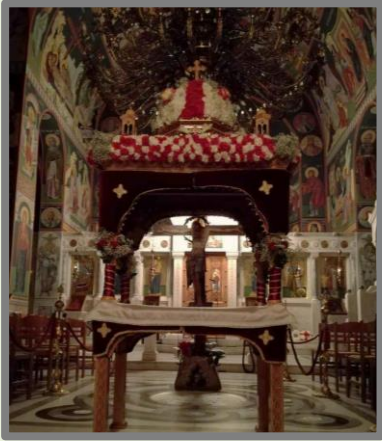

Λίγες στιγμές πριν την Έξοδο του Έπιταφίου...

(προσλαλιά του π. Κωνσταντίνου Καραϊσαρίδη, Μ. Παρασκευή 2019)

Άγαπητοί μου αδελφοί,

Έδω και τριάντα δύο χρόνια κάνουμε μαζί την Μ. Έβδομάδα. Συνήθως αυτήν τη στιγμή, πριν την έξοδο του Έπιταφίου, λέω δύο λόγια για την ιερή αυτή λιτανεία και, βασικά, προτρέπω να φωταγωγήσουμε τά μπαλκόνια μας στους δρόμους που περνάει ο Έπιτάφιος, να βάλουμε λιβάνι, να ακολουθήσουμε προσευχόμενοι και να έπιστρέψουμε όλοι στό Ναό τηρώντας σιωπή κατά την ιερή αυτή λιτανεία.

Αίσθάνομαι ότι όλα αυτά που έλεγα μέχρι τώρα είναι κάπως χρηστικά, τυπικά και, βέβαια, ως ένα βαθμό τά κατακτήσαμε. Και τότε προβάλλει τό έρώτημα: αυτό είναι ή πίστη μας, ή ζωή της Έκκλησίας; Εύπρέπεια, σοβαρότητα ή σοβαροφάνεια; Δέν υπάρχει κάτι τό βαθύτερο;

Σήμερα για πρώτη φορά θά τολμήσω να πάω ένάντια στή συνήθεια και θά κάνω μία σύντομη διδαχή. Τό θεωρώ άπαραίτητο. Έπιτέλους, κάποτε πρέπει να αρχίσουμε να καταλαβαίνουμε την ουσία της χριστιανικής ζωής.

Άγαπητοί μου αδελφοί,

Σήμερα - τώρα έχουμε κηδεία. Συμμετέχουμε στην έκφορά ενός νεκρού. Περιφέρουμε τό νεκρό Σώμα του Χριστού για την ταφή Του. Οφείλουμε να σκεφθοΰμε ότι αυτό που έγινε στον Χριστό δέν ήταν άτύχημα, ούτε έγινε έξαιτίας της προδοσίας του μαθητού Του και της κακόητος των συγχρόνων Του θρησκευομένων παραγόντων της Ίουδαίας.

Ο θάνατος, καλύτερα ή Σταύρωση του Χριστού, τά Πάθη Του είναι έπιλογή Του, όπως έπιλογή Του είναι και ή ταφή Του. Ο Χριστός μέ τά Πάθη Του, ιδιαίτερα μέ τον Σταυρό Του, πήρε πάνω Του τίς άμαρτίες όλόκληρου του κόσμου και κατέρχεται σωματικά στον Άδη βαρυφορτωμένος μέ τίς άμαρτίες όλων μας. Πεθαίνει ως κοινός άνθρωπος και συναντάει στον Άδη όλους τους μέχρι τότε κεκοιμημένους. Και, βέβαια, ο Άδης, ο διάβολος, τά έχασε, εξαπατήθηκε από τον Χριστό, όπως λένε τά κείμενα, διότι όχι μόνο πήρε πάνω Του και συγχώρησε όλους τους άμαρτωλούς, αλλά και δίδαξε μετάνοια στους πολίτες του Άδη και τους έσωσε και αυτούς.

Έτσι, μέ την τριήμερο Ανάστασή Του χάρισε την αίώνια ζωή και στον άνθρωπο. Αυτό που είχε ο Ίδιος ως Θεός, την αιωνιότητα, τό έδωσε ως δώρο και στον άνθρωπο. Μετά την Ανάσταση του Χριστού δέν υπάρχει ο θάνατος ως τέλος της επίγειας ζωής, αλλά ο θάνατος του ανθρώπου έν Χριστώ γίνεται ευκαιρία να ζήσουμε αίώνια μαζί Του.

Άγαπητοί μου,

Σκεφθείτε τα λιγάκι αυτά που πριν από λίγο σας ανέφερα, ποθήστε να τά προσεγγίσετε βιωματικά, δηλαδή όχι μόνο να τά πιστεύσετε αλλά να τά ζήσετε πραγματικά, έσωτερικά, "στό πεσί σας", όπως λέμε στην άπλή γλώσσα.

Ο Θεός ήλθε κοντά μας, μέσα μας. Έγινε τό αδύνατο. Τό να Τόν πλησιάσουμε έμεις είναι τό εύκολο, γιατί πρώτος Έκεϊνος μάς συνάντησε. Άς προσπαθήσουμε έστω και αυτήν τη στιγμή ακολουθώντας τον νεκρό Χριστό να πάρουμε τη ζωή Του. Να ένωθοΰμε άχώριστα μαζί Του, τώρα και πάντοτε και στους άπέραντους αίώνες των αίώνων. Άμήν.